“*De zachtmoedige bloedhond*” door P.G. Wodehouse in *Panorama*, jrg.16, nr.44, p. 18-19, 2 nov. 1929.

Present-premie bij de vergadering van
The P.G.Wodehouse Society op
17 oktober 2026 te Deventer

PGWS Document No.106

Utrecht
2026

Over detectives als bloedhonden – de vertaling van *Bill the Bloodhound*

Detectives komen er in vele soorten voor in het werk van Wodehouse. Denk aan Gridley Quayle, een karakter bedacht door Ashe Marson (*Something Fresh*, 1915), Miss Trimble (*Piccadilly Jim*, 1917), Percy Pilbeam (*Summer Lightning*, 1929), Chimp Twist (*Money in the Bank*, 1942), Elliot Oakes (*The Harmonica Mystery*, 1955) of Chief Inspector Witherspoon (*Stiff Upper Lip*, 1963).
Wodehouse schreef zelf in 1910 een Sherlock Holmes-achtig verhaal: *Pillingshot, Detective* (*Tales of Wrykyn and Elsewhere*, 1997). Zelfs de beroemde zin "Elementary, my dear Watson" gebruikt Wodehouse als hij Psmith laat zeggen: “My dear Holmes, how—! Elementary, my dear fellow, quite elementary” (*Psmith in the City*, 1910).
In zijn laatste voltooide boek *Aunts Aren't Gentlemen* (1974) vergelijkt hij Jeeves en Bertie Wooster met Sherlock Holmes en Dr. Watson. Maar al in 1900 begon Wodehouse met referenties in zijn verhalen naar verhalen van Conan Doyle over de speurder Sherlock Holmes. Meer dan honderd referenties zijn er te vinden. Het heeft ons clublid Arun Sengupta aangezet tot het fictieboek (pastiche): *Elementary, my dear Wodehouse - a Sherlock Holmes Mystery* (2026), waarin Wodehouse de rol van Dr Watson naar Sherlock Holmes vervult.

In 1915 schreef Wodehouse het verhaal *Bill the Bloodhound* dat in februari verscheen in *The Century Magazine* (US) en in april in *The Strand Magazine* (UK). Het werd vervolgens in 1917 opgenomen in de bundel *The Man with Two Left Feet, and Other Stories* die niet in het Nederlands vertaald is.

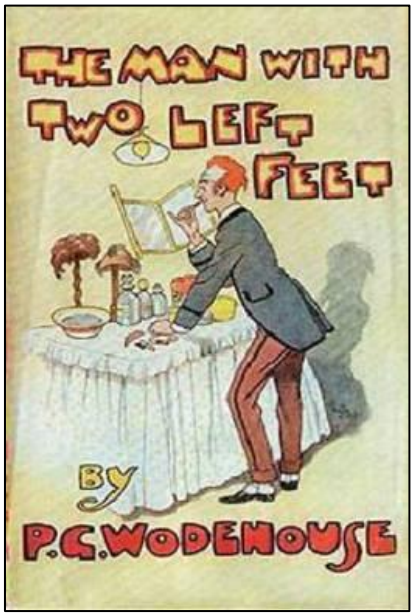

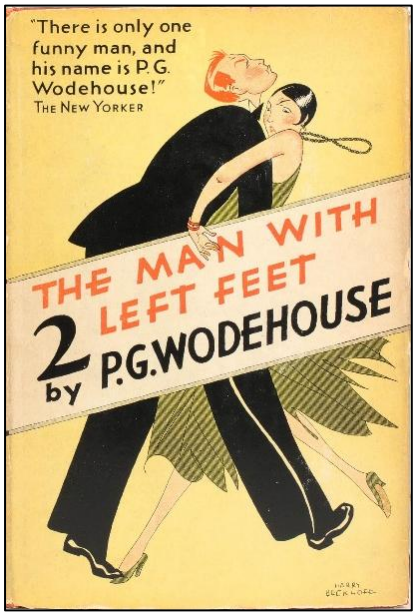

Het verhaal draait om de detective Henry Pifield Rice, die eenvoudige klusjes opknapt voor het Stafford's International Investigation Bureau aan de Strand in Londen. Hij woont in een pension aan de Londense Guilford Street, waar ook de actrice Alice Weston komt wonen. Ondanks Henry’s verliefdheid, wil Alice geen relatie met hem omdat hij een detective is. Alice speelt dan in het stuk “Het Meisje van Brighton" (*The Girl from Brighton*) en gaat met haar gezelschap toeren door Engeland. Henry krijgt de opdracht iemand te schaduwen in het toneelgezelschap en zo bezoekt hij talloze voorstellingen waarin Alice samen speelt met haar collega’s Walter Jelliffe, Sydney Crane en Clarice Weaver.
Henry is trots op zijn vermommingskunst, zoals een oude kolonel uit India, een kwieke handelsreiziger, een Australiër met een zware baard of een fatterig sporttype. Hij doet hierbij denken aan Peter Sellers als *Inspector Clouseau* die trots is op de meest vreemde vermommingen. Op een van de boekomslagen staat Henry afgebeeld achter een spiegel,

bezig met diverse vermommingen, zoals pruiken en snorren.

Echter iedereen bij het toneelgezelschap heeft door dat hij het is en dat hij iemand schaduwt en er worden weddenschappen op hem afgesloten. In de Amerikaanse versie van dit verhaal staat zelfs bij zijn uitroep ‘Ah’: “*He might have been a failure in the matter of disguise, but Sherlock Holmes could not have put more quiet sinisterness into that “Ah!”*”, waarin Wodehouse nogmaals de link met Conan Doyle legt.
Hij krijgt van de acteurs de bijnaam ‘Bill the Bloodhound’ (‘Billy de bloedhond’). Nu hij doorzien is, mag hij achter de schermen komen, veroorzaakt tumult, maar wordt als gelukmascotte aangenomen door het gezelschap, waarmee zijn carrière als detective eindigt en zijn nieuwe loopbaan als acteur begint.

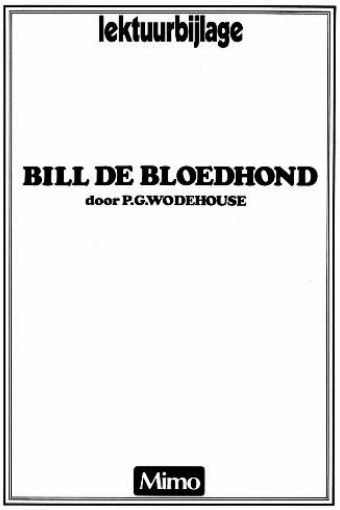

Dit verhaal is al eens in juni 1991 als *Present Premie* nr.9 uitgereikt aan de leden van de P.G. Wodehouse Society. Het ging toen om een (anonieme) vertaling die als ‘Bill de bloedhond’ was uitgegeven als lectuurbijlage - een uitneembare “komplete roman” zoals het genoemd werd - bij het blad *Mimo* in beginjaren ’70; het blad was een voortzetting van het blad *Mimosa*. *Mimo* heeft voor zover bekend zes Wodehouse-bijlagen uitgegeven. In de vrije spelling van de jaren ’70 komen we woorden tegen als: akteren, biezonder, detektive, eksotisch, instinkt, maneuvers, opkarren (=opkrassen), teater. Een mooie uitspraak: ‘Een detektive is ook maar een mens’.

In 1929 was het katholieke weekblad *Panorama* echter al eerder met een anonieme vertaling gekomen. Op 2 november verscheen dit verhaal in vertaling als ‘De zachtmoedige bloedhond’. De vertaling is iets vrijer en is hier en daar ingekort. Zo verdwenen de omschrijvingen van de verschillende vermommingen van Henry. Het einde van het verhaal is zelfs een eigen verzinsel van de vertaler.

Deze vertaling wordt nu als *Present Premie* nr.106 aangeboden. Omdat de leesbaarheid van de originele bladzijden niet zo groot is, is ook een tekstversie bijgesloten, zodat het verhaal beter te lezen is.

Peter Nieuwenhuizen

ZATERDAG 2 NOVEMBER 1929 No 44.

PANORAMA

20 ct

TE VEEL OLIE

DE ZACHTMOEDIGE BLOEDHOND

DOOR P. G. WODEHOUSE

Henry Pifield Rice was niet van het soort detectives, over wie men een boek kon schrijven: Avonturen van Pifield Rice, no. 1. De robijn van den Maharadja. Op Stafford's Detective Bureau, waaraan hij was verbonden, werd hij niet belast met mysterieuze zaken, waarvoor de politie geen oplossing kon vinden. Henry moest meestal ergens in den regen op straat staan, om te ontdekken, wanneer een zeker individu een restaurant binnenging of iets dergelijks.

In het familie-pension, waar Henry twee kleine kamers bewoonde, zat hij op een gelukkigen Donderdag aan tafel met een nieuwe gast, Alice Weston.

Hun kennismaking begon met een praatje over het weer en de soep, maar voerde spoedig tot een meer intieme conversatie. Alice vertelde, dat zij aan het tooneel was en vroeg naar het beroep van haar buurman.

„Detective," zei Henry.

Tot zijn ontsteltenis zag hij, dat Alice onaangenaam getroffen was.

„Houdt u niet van detectives?"

„Och .... ik dacht in ieder geval niet, dat u detective was."

Dat gaf weer iets van Henry's gemoedsrust terug; iedere detective hoort graag, dat hij niet op een speurder gelijkt.

„'t Is zoo'n ... eigenaardig baantje," legde Alice uit. „Menschen naloopen en spioneeren en zoo, begrijpt u."

Haar openhartigheid wat betreft zijn beroep, moest Henry gewaarschuwd hebben: hij wilde het echter niet begrijpen en werd natuurlijk verliefd. Hun aangename conversatie beschouwde hij als een gunstig teeken en hij verklaarde zich.

Maar Alice nam zijn liefde niet aan.

„Niet omdat ik je niet mag, hoor. Ik vind je reuzenaardig, de aardigste man, dien ik ooit ontmoet heb. Maar zie je, ik ben aan het tooneel, en ik trouw stellig niet met iemand, die niet aan het tooneel is. De meeste meisjes willen er graag vandaan, als ze er eenmaal zijn. Maar ik niet. Mijn oudste zus bijv. is getrouwd met een handelsreiziger: het lieve kind ziet hem één's in de maand, als hij zijn sokken moet verkoopen in de stad, waar zij wonen. Als ik van een man houd, wil ik hem iederen dag zien. Begrijp je?"

Henry werd niet wanhopig. Hij had geduld: daarvoor had hij lang genoeg in den regen bij restaurants gewacht. Hij ging naar een revue-directeur.

„Ik wil aan het tooneel."

„Kun je dansen?" vroeg de directeur.

„Nooit gedaan."

„Zing," zei de directeur.

Henry zong. „Stop!" zei de directeur haastig. „Ga naar huis en drink drie koppen gloeiend heete thee. Bonjour."

Henry begreep, dat hij op een andere manier moest probeeren in de nabijheid van Alice te komen. Het geluk was daarbij op ongewone wijze met hem. Want 's middags nog riep de chef hem op zijn kantoor.

„Je moet iemand schaduwen, Rice, een acteur, die op tournée gaat. 't Is een brave man en dat weet zijn vrouw ook, maar zij wil weten hoe laat hij opstaat, of hij verwaand is bij succes en hoeveel hij rookt, als hij op tournée is. Zoek er dus niet meer achter dan er werkelijk achter is. Hier is zijn portret. Je neemt vanavond de expres van elf uur. Hij speelt in *Het meisje van Brighton*. Je blijft tot ik je terugroep."

Henry nam de orders met gemengde gevoelens aan. Alice speelde ook in het Brightonsche meisje; bij zou dus steeds in haar nabijheid zijn, maar Alice hield niet van spionneeren en detectives, en nu zou bij haar eigenlijk bespionneeren. Want zij zou niet weten dat hij, in een vermomming, steeds dicht bij haar zou zijn. Enfin, 't was zijn plicht, en tenslotte geen onaangename plicht: want dit was de belangrijkste opdracht, die hem ooit gegeven was.

Om elf uur was hij op het station. Het eerste wat hij zag was Alice, in gesprek met een man met een muizengezicht, en het eerste wat hij voelde geleek veel op jaloezie. Toch was hij niet ongelukkig. Het tooneel had altijd een innige bekoring voor hem gehad, en nu was hij in de gelegenheid om de verschillende sterren en beroemdheden van nabij te bestudeeren. Bovendien kon hij ongeveer het geheele land afreizen, waartoe zijn salaris hem nooit in staat had gesteld, en kon voortdurend Alice zien. De eenige schaduw in deze lichte dagen was, dat hij, zoo dicht bij, haar niet kon bereiken en spreken.

Drie weken vergezelde Henry aldus het meisje van Brighton op haar reis. Hij amuseerde zich uitstekend. De tooneelspelers logeerden overal in de beste hotels, en Henry — de kosten waren immers voor de opdrachtgeefster — deed hetzelfde. Tot zijn groote vreugde bleek het niet moeilijk, om met de acteurs vriendschap te sluiten. Vooral Walter Jelliffe, de regisseur, was het tegendeel van een ontoegankelijke beroemdheid. In iedere stad wist Henry het heel handig daarheen te leiden, dat hij met Walter een whiskey dronk en de vriendschappelijke betrekkingen voortzette, die hij in zijn vorige vermomming had afgebroken.

De gloriedag kwam in de vijfde week, toen Jelliffe hem inviteerde om op zijn kamer, bij wijn en sigaren, genoeglijk samen den avond door te brengen. De wijn was oud en goed, maar de sigaar was vreeselijk. Jelliffe's collega's beweerden altijd, dat het voor hem, gezien de kwaliteit van zijn sigaren, een geluk was, dat het bij de wet verboden was wapens te dragen, doch Henry zou nat gras hebben gerookt om zooiets heerlijks te bemachtigen, als een intiem gesprek met een beroemd acteur. Het was meer, dan hij ooit had kunnen fantaseeren.

„Goeie sigaar, niet?" vroeg Jelliffe, en toen, zonder eenige voorbereiding: „Vertel me nu eens, wie je slachtoffer is."

Henry slikte zijn sigaar bijna in.

„Wat bedoelt u?"

„Wat ben je vandaag?" vroeg Jelliffe. „Je lijkt minstens honderd jaar." Inderdaad had Henry enkele lijnen om zijn neus en op zijn voorhoofd te scherp gemaakt, waardoor zijn voorkomen het midden hield tusschen een oud-officier van negentig jaar en een honderdjarige, die veel verdriet in zijn leven heeft gehad. „We weten allemaal, dat je een detective bent, maar we zijn erg nieuwsgierig, wie van ons geschaduwd wordt. Als je wist welken invloed je op den troep hebt, zou je er mee ophouden. Er was geen kalmer en werkzamer stel spelers in het heele land en nu zijn ze soms te ongedurig om te repeteeren. Ze zijn daartoe veel te nieuwsgierig, welke vermomming je den volgenden keer zult kiezen: sommigen hebben er hun heele salaris aan verwed. Waarom verander je zoo dikwijls? In Bristol was je keurig als een oude Schot. We zeiden allemaal, dat je er fijn uitzag. Maar in Hull, als rijke Zuid-Amerikaan, was je leelijk. En dit is verschrikkelijk! Wie is het, Bill? Je neemt me niet kwalijk, dat ik Bill tegen je zeg? We noemen je allemaal Billy de Bloedhond. Allo kerel, wie is het?"

„Doet er niet toe," zei Henry. Hij stond op.

„Wat ga je doen?"

„Ik ga naar Londen terug. Waarom zou ik langer hier blijven?" antwoordde Henry bitter.

„Niet zoo haastig. Je wordt toch niet betaald naar de resultaten die je behaalt? Je moet iemand volgen, welnu volg hem. Ik zou je niet graag laten gaan, want je moet weten, dat je ons geluk hebt gebracht. We hebben nooit zooveel volle zalen gehad, als nu jij ons steeds volgt. Doe die vermommingsrommel weg en blijf bij ons."

Jelliffe behoefde niet langer aan te dringen. Henry was nieuwsgierig, bovenal nieuwsgierig naar het tooneel. Hier kreeg hij een kans om dagelijks met acteurs om te gaan, om het tooneel van dichtbij te leeren kennen. En hij kon bij Alice blijven.

Zoo was Henry Pifield Rice den volgenden avond voor het eerst van zijn leven in de heerlijke geheimzinnigheid van lampen en latten achter het tooneel. Hij genoot. Achter een grooten lichtbak ging hij op een namaak-troon zitten en keek geïnteresseerd naar het jachtige gedoe van tooneelknechten en regisseurs. Plotseling schoot hij overeind; hij zag Alice, die gereed stond om op te komen. Over de resten van een tuinpoortje struikelde hij naar haar toe.

„Hoe kom jij hier, Henry?"

„Ik ben blij je te zien."

„Hoe kom je hier?"

„Ik ben zoo blij je ...."

De regisseur siste woedend. Het is een der geheimen van sommige tooneelen, dat een gefluister van achter de schermen als een soort fluitende stormwind door de zaal klinkt. Terwijl Henry zijn welkom fluisterde, deed miss Weaver, de heldin van het stuk, haar best om iets te zingen. Henry herkende de melodie als een liedje, dat hij altijd verfoeid had. Motief genoeg voor hem om ook de zangeres te verfoeien. Hij stond daarin niet alleen. Miss Weaver was

niet zeer populair in den troep. Zij had door allerlei handigheidjes de hoofdrol bemachtigd, maar zij had géén stem, acteerde onverschillig en wist nooit, wat zij met haar handen moest doen. Bovendien was zij gruwelijk verwaand en irriteerde iedereen door haar hautaine manieren. De regisseur had meer dan eens een belooning uitgeloofd voor dengene, die hem een geschikt middel gaf om zonder moeilijkheden van haar bevrijd te worden.

Intusschen was Alice verdwenen. Neerslachtig ging Henry naar een rommelkamer, waar Jelliffe hem volgde.

„Miss Weaver is woest, omdat je door je gefluister haar lied hebt bedorven. Ze wil, dat je ons onmiddellijk verlaat, maar ik heb haar gezegd, dat ik liever op expeditie naar de Zuidpool ga. Maar je moet toch voorzichtig zijn kerel."

Ietwat opgeruimder door zijn vriendelijkheid, wandelde Henry weer naar zijn troon terug, waar hij, zelf ongezien, het tooneel kon overzien. Hij zat er nauwelijks, toen hij Alice ontdekte. Zij stond, als een rijke Amerikaansche toeriste in Brighton, dicht bij hem tegen een lap doek, dat de gevel van een luxe-hotel voorstelde. De situatie was op dat oogenblik deze: de heldin was haar vader, een Italiaansch edelman, ontvlucht, om aan een huwelijk met een gentleman-schurk te ontkomen, en verdiende in Brighton haar brood als kindermeisje. Haar vader, vermomd door een zeer modernen hoed te dragen, had haar ontdekt; de gentleman, vermomd door een monocle, had haar eveneens ontdekt, en ook de man, dien zij liefhad; deze was vermomd door een andere scheiding in zijn haar dan gewoonlijk. Allen herkenden elkaar en iedereen meende, dat hij de eenige was, die de anderen herkende. Alice, de rijke Amerikaansche, was de meesteres van de heldin, kende haar geheim en zou haar beschermen. Dit waren de omstandigheden, waaronder Henry zijn tweede aanzoek deed. Hij schoof zoo dicht mogelijk naar het lappenhotel en fluisterde:

„Pssst Alice: Alice! Ik hou van je. Wil je niet met me trouwen?"

„Stil!" siste de regisseur.

„Alice, hou jij ook niet van me? Wat doet het er toe of ik niet aan het tooneel ben? Als je net zoo...."

„Stil daar!"

Alice keek om. Het scheen Henry toe, dat zij aarzelde.

„Als je met me trouwt, mag je altijd blijven spelen. Ik hou zooveel van je Alice. Alice...."

Hij zag dat zijn kansen stegen. Veertien dagen geleden had zij hem gezegd, dat het zoo jammer was, dat hij niet speelde. Ze wist niet wat zij doen moest; ze hield van hem, maar het tooneel....

Ondertusschen naderde de ontknooping. De gentleman-schurk, gesteund door den vader, zou de overwinning behalen; de heldin zou, alle ontberingen ten spijt, met hem moeten trouwen. Haar geliefde was door een valsch telegram voorloopig uitgeschakeld. Nu er voor miss Weaver, de heldin, geen uitweg meer was, besloot de edelmoedige rijke Amerikaansche op te treden. Zij deed enkele stappen naar voren om haar adellijk kindermeisje in bescherming te nemen. Op dat oogenblik had Henry zooveel moed gekregen, dat hij zijn hand uitstak, om Alice's haar te streelen en voor den laatsten keer zijn aanzoek te herhalen. Hij voelde dat hij zou winnen. Vaag hoorde hij den regisseur mopperen, alsof iemand te laat opkwam en het spel stokte. Omdat Alice juist enkele stappen naar voren deed, stak Henry zijn arm verder uit, té ver echter en ietwat té vurig; hij verloor op een stapel latten, waarop hij stond, het evenwicht en schoot als een jachthond op het tooneel, recht op den schurkachtigen gentleman af, die zóó door het onverwachte optreden schrok, dat hij van het tooneel liep. Henry had in zijn val de lampen in een lichtbak achter het hotel geraakt, waardoor de lampen braken en het licht op het tooneel sterk verminderde. Het publiek — meerendeels winkeliers en kleine renteniers — hield hem in het half-donker waarschijnlijk voor den man, die de heldin liefhad en dit alles zoo ensceneerde, om de plannen van den gentleman op het laatste oogenblik te verijdelen. Misschien ook dacht het publiek iets anders, maar in ieder geval accepteerde het Henry's optreden als een knallend effect en applaudiseerde heftig. Toen miss Weaver zich, met groote geestkracht, had hersteld en verder wilde spelen, begon men te fluiten en riep om Henry. Het werd een eenigszins ongewoon en rumoerig einde, maar Jelliffe zei, dat het een succes was, een daverend succes.

Maar dat wist Henry niet. Hij was zoo snel mogelijk gevlucht naar zijn hotel en onmiddellijk naar bed gegaan. Zijn bed scheen hem de eenige veilige schuilplaats toe. Hij was er echter niet veilig voor Jelliffe, die hem na de voorstelling een sigaar en een glas wijn bracht.

„Kerel," zei hij, op den rand van Henry's ledikant zittend, „er is goed nieuws. Miss Weaver heeft ontslag genomen. We hebben een telegram gestuurd naar de vrouw van collega Crane: zij kent de rol en speelt veel beter dan miss Weaver."

„Crane?", schreeuwde Henry. „Dat is het einde. Mevrouw Crane was onze opdrachtgeefster. Als zij zelf hier komt, krijg ik natuurlijk morgen een telegram van den baas om naar Londen terug te komen. En Alice.... Enfin, na het ongeluk van vanavond, ben ik toch gerüïneerd."

„Gerüïneerd? Je hebt ons een geweldig succes bezorgd."

Henry keek ongeloovig.

„Ieder normaal mensch zou zeggen, dat ik me idioot heb aangesteld."

„Onzin," zei Jelliffe bestemd. „Het spel stokte, jij maakte een prachtig effect: het publiek heeft eenvoudig om je gebruld. Wat normale menschen denken, doet er nu niet toe. Vanavond was het goed, reusachtig. En al had je vanavond alles bedorven, je hebt in ieder geval gezorgd, dat miss Weaver een aanval van hysterische woede kreeg vanwege het uitfluiten en jóúw succes, en dadelijk ontslag nam. Daarvoor alleen zijn we allemaal je schuldenaars. Daarom een voorstel: Zeg je baantje op en kom bij ons. Flink salaris. Je kunt niet spelen, wil je zeggen. Nonsens! Van avond bij die scène heb ik je gezicht bestudeerd. Geweldig komisch omdat je zoo beteuterd keek. Als je zóó speelt — dus daar hoef je je zelfs geen moeite voor te geven — ben je onbetaalbaar in enkele rollen. Je kunt mij gelooven. Bovendien breng je ons geluk, heb je deze weken steeds gedaan. Denk er over na en geef me morgen je antwoord."

Henry behoefde niet na te denken. Misschien had Jelliffe gelijk, misschien zou hij rollen van postbode en agent krijgen, maar hij zou aan het tooneel zijn — en hij zag Alice als zijn verloofde, Alice als zijn bruid, Alice die voor hem lekkere schotels maakte, Alice die zijn sokken stopte.

„Wat het geheim van mijn succes is? Ik weet het heusch niet. Vraag het aan Jelliffe. Bij applaus denk ik altijd, dat het publiek mij voor den gek houdt. En wat me naar het tooneel bracht? De liefde. De bijnaam van zachtmoedige bloedhond? Dat is een lang verhaal...."

Aldus zou de tooneelspeler Henry Pifield Rice in een interview verklaren, als dat interview zou worden aangevraagd.

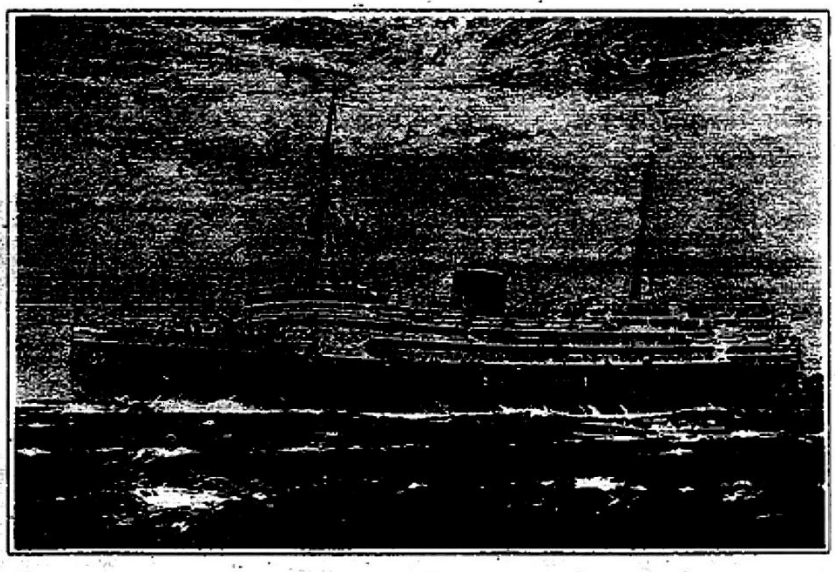

DE BALOERAN, het nieuwe mail-motorschip van den Rotterdamsche Lloyd, zooals het er na de voltooiing zal uitzien. Het schip, dat 17,000 ton meet, wordt thans gebouwd op de werf der etablissementen Feijenoord te Rotterdam.

DE ZACHTMOEDIGE BLOEDHOND *(Panorama 2 nov. 1929)*

Henry Pifield Rice was niet van het soort detectives, over wie men een boek kon schrijven: *Avonturen van Pifield Rice, no. 1. De robijn van den Maharadja*. Op Staffard's Detective Bureau, waaraan hij was verbonden, werd hij niet belast met mysterieuze zaken, waarvoor de politie geen oplossing kon vinden. Henry moest meestal ergens in den regen op straat staan, om te ontdekken, wanneer een zeker individu een restaurant binnenging of iets dergelijks.
In het familie-pension, waar Henry twee kleine kamers bewoonde, zat hij op een gelukkigen Donderdag aan tafel met een nieuwe gast, Alice Weston. Hun kennismaking begon met een praatje over het weer en de soep, maar voerde spoedig tot een meer intieme conversatie. Alice vertelde, dat zij aan het tooneel was en vroeg naar het beroep van haar buurman.
„Detective," zei Henry.
Tot zijn ontsteltenis zag hij, dat Alice onaangenaam getroffen was.
„Houdt u niet van detectives?"
„Och... ik dacht in ieder geval niet, dat u detective was."
Dat gaf weer iets van Henry's gemoedsrust terug: iedere detective hoort graag, dat hij niet op een speurder gelijkt.
„'t Is zoo'n ... eigenaardig baantje," legde Alice uit. „Menschen naloopen en spionneeren en zoo, begrijpt u."
Haar openhartigheid wat betreft zijn beroep, moest Henry gewaarschuwd hebben; hij wilde het echter niet begrijpen en werd natuurlijk verliefd. Hun aangename conversatie beschouwde hij als een gunstig teeken en hij verklaarde zich.
Maar Alice nam zijn liefde niet aan.
„Niet omdat ik je niet mag, hoor. Ik vind je reuzenaardig, de aardigste man, dien ik ooit ontmoet heb. Maar zie je, ik ben aan het tooneel, en ik trouw stellig niet met iemand, die niet aan het tooneel is. De meeste meisjes willen er graag vandaan, als ze er eenmaal zijn. Maar ik niet. Mijn oudste zus bijv. is getrouwd met een handelsreiziger; het lieve kind ziet hem ééns in de maand, als hij zijn sokken moet verkoopen in de stad, waar zij wonen. Als ik van een man houd, wil ik hem iederen dag zien. Begrijp je?"
Henry werd niet wanhopig. Hij had geduld; daarvoor had hij lang genoeg in den regen bij restaurants gewacht. Hij ging toen naar een revue-directeur.
„Ik wil aan het tooneel."
„Kun je dansen?" vroeg de directeur.
„Nooit gedaan."
„Zing," zei de directeur.
Henry zong. „Stop!" zei de directeur haastig. „Ga naar huis en drink drie koppen gloeiend heete thee. Bonjour."
Henry begreep, dat hij op een andere manier moest probeeren in de nabijheid van Alice te komen. Het geluk was daarbij op ongewone wijze met hem. Want 's middags nog riep de chef hem op zijn kantoor.
„Je moet iemand schaduwen, Rice, een acteur, die op tournée gaat. 't Is een brave man en dat weet zijn vrouw ook, maar zij wil weten hoe laat hij opstaat, of hij verwaand is bij succes en hoeveel hij rookt, als hij op tournée is. Zoek er dus niet meer achter dan er werkelijk achter is. Hier is zijn portret. Je neemt vanavond de expres van elf uur. Hij speelt in *Het meisje van Brighton*. Je blijft

tot ik je terugroep.”
Henry nam de orders met gemengde gevoelens aan. Alice speelde ook in het Brightonsche meisje; hij zou dus steeds in haar nabijheid zijn, maar Alice hield niet van spionneeren en detectives, en nu zou hij haar eigenlijk bespionneeren. Want zij zou niet weten dat hij, in een vermomming, steeds dicht bij haar zou zijn. Enfin, 't was zijn plicht, en tenslotte geen onaangename plicht: want dit was de belangrijkste opdracht, die hem ooit gegeven was.
Om elf uur was hij op het station. Het eerste wat hij zag was Alice, in gesprek met een man met een muizengezicht, en het eerste wat hij voelde geleek veel op jaloezie. Toch was hij niet ongelukkig. Het tooneel had altijd een innige bekoring voor hem gehad, en nu was hij in de gelegenheid om de verschillende sterren en beroemdheden van nabij te bestudeeren. Bovendien kon hij ongeveer het geheele land afreizen, waartoe zijn salaris hem nooit in staat had gesteld, en kon voortdurend Alice zien. De eenige schaduw in deze lichte dagen was, dat hij, zoo dicht bij, haar niet kon bereiken en spreken.
Drie weken vergezelde Henry aldus het meisje van Brighton op haar reis. Hij amuseerde zich uitstekend. De tooneelspelers logeerden overal in de beste hotels, en Henry — de kosten waren immers voor de opdrachtgeefster — deed hetzelfde. Tot zijn groote vreugde bleek het niet moeilijk, om met de acteurs vriendschap te sluiten. Vooral Walter Jelliffe, de regisseur, was het tegendeel van een ontoegankelijke beroemdheid. In iedere stad wist Henry het heel handig daarheen te leiden, dat hij met Walter een whiskey dronk en de vriendschappelijke betrekkingen voortzette, die hij in zijn vorige vermomming had afgebroken.
De gloriedag kwam in de vijfde week. Toen Jelliffe hem inviteerde om op zijn kamer, bij wijn en sigaren, genoeglijk samen den avond door te brengen. De wijn was oud en goed, maar de sigaar was vreeselijk. Jelliffe's collega's beweerden altijd, dat het voor hem, gezien de kwaliteit van zijn sigaren, een geluk was, dat het bij de wet verboden was wapens te dragen, doch Henry zou nat gras hebben gerookt om zooiets heerlijks te bemachtigen, als een intiem gesprek met een beroemd acteur. Het was meer, dan hij ooit had kunnen fantaseeren.
„Goeie sigaar, niet?” vroeg Jelliffe, en toen, zonder eenige voorbereiding: „Vertel me nu eens, wie je slachtoffer is.”
Henry slikte zijn sigaar bijna in.
„Wat bedoelt u?”
„Wat ben je vandaag!” vroeg Jelliffe. „Je lijkt minstens honderd jaar.” Inderdaad had Henry enkele lijnen om zijn neus en op zijn voorhoofd te scherp gemaakt, waardoor zijn voorkomen het midden hield tusschen een oud-officier van negentig jaar en een honderdjarige, die veel verdriet in zijn leven heeft gehad.
„We weten allemaal, dat je een detective bent, maar we zijn erg nieuwsgierig, wie van ons geschaduwd wordt. Als je wist welken invloed je op den troep hebt, zou je er mee ophouden. Er was geen kalmer en werkzamer stel spelers in het heele land en nu zijn ze soms te ongedurig om te repeteeren. Ze zijn daartoe veel te nieuwsgierig, welke vermomming je den volgenden keer zult kiezen; sommigen hebben er hun heele salaris aan verwed. Waarom verander je zoo dikwijls? In Bristol was je keurig als een oude Schot. We zeiden allemaal, dat je er fijn uitzag. Maar in Hull, als rijke Zuid-Amerikaan, was je leelijk. En dit is verschrikkelijk! Wie is het, Bill? Je neemt me niet kwalijk, dat ik Bill tegen je

zeg? We noemen je allemaal Billy de Bloedhond. Allo kerel, wie is het?"
„Doet er niet toe," zei Henry. Hij stond op.
„Wat ga je doen?"
„Ik ga naar Londen terug. Waarom zou ik langer hier blijven?" antwoordde Henry bitter.
„Niet zoo haastig. Je wordt toch niet betaald naar de resultaten die je behaalt? Je moet iemand volgen, welnu volg hem. Ik zou je niet graag laten gaan, want je moet weten, dat je ons geluk hebt gebracht. We hebben nooit zooveel volle zalen gehad, als nu jij ons steeds volgt. Doe die vermommingsrommel weg en blijf bij ons."
Jelliffe behoefde niet langer aan te dringen. Henry was nieuwsgierig, bovenal nieuwsgierig naar het tooneel. Hier kreeg hij een kans om dagelijks met acteurs om te gaan, om het tooneel van dichtbij te leeren kennen. En hij kon bij Alice blijven.
Zoo was Henry Pifield Rice den volgenden avond voor het eerst van zijn leven in de heerlijke geheimzinnigheid van lampen en latten achter het tooneel. Hij genoot. Achter een grooten lichtbak ging hij op een namaak-troon zitten en keek geïnteresseerd naar het jachtige gedoe van tooneelknechten en regisseurs. Plotseling schoot hij overeind: hij zag Alice, die gereed stond om op te komen. Over de resten van een tuinpoortje struikelde hij naar haar toe.
„Hoe kom jij hier, Henry?"
„Ik ben blij je te zien."
„Hoe kom je hier?"
„Ik ben zoo blij je...."
De regisseur siste woedend. Het is een der geheimen van sommige tooneelen, dat een gefluister van achter de schermen als een soort fluitende stormwind door de zaal klinkt. Terwijl Henry zijn welkom fluisterde, deed miss Weaver, de heldin van het stuk, haar best om iets te zingen. Henry herkende de melodie als een liedje, dat hij altijd verfoeid had. Motief genoeg voor hem om ook de zangeres te verfoeien. Hij stond daarin niet alleen: Miss Weaver was niet zeer populair in den troep. Zij had door allerlei handigheidjes de hoofdrol bemachtigd, maar zij had geen stem, acteerde onverschillig en wist nooit, wat zij met haar handen moest doen. Bovendien was zij gruwelijk verwaand en irriteerde iedereen door haar hautaine manieren. De regisseur had meer dan eens een belooning uitgeloofd voor dengene, die hem een geschikt middel gaf om zonder moeilijkheden van haar bevrijd te worden.
Intusschen was Alice verdwenen. Neerslachtig ging Henry naar een rommelkamer, waar Jelliffe hem volgde.
„Miss Weaver is woest, omdat je door je gefluister haar lied hebt bedorven. Ze wil, dat je ons onmiddellijk verlaat, maar ik heb haar gezegd, dat ik liever op expeditie naar de Zuidpool ga. Maar je moet toch voorzichtig zijn kerel."
Ietwat opgeruimder door zijn vriendelijkheid, wandelde Henry weer naar zijn troon terug, waar hij, zelf ongezien, het tooneel kon overzien. Hij zat er nauwelijks, toen hij Alice ontdekte. Zij stond, als een rijke Amerikaansche toeriste in Brighton, dicht bij hem tegen een lap doek, dat de gevel van een luxe-hotel voorstelde. De situatie was op dat oogenblik deze: de heldin was haar vader, een Italiaansch edelman, ontvlucht, om aan een huwelijk met een gentleman-schurk te ontkomen, en verdiende in Brighton haar brood als kindermeisje. Haar vader, vermomd door een zeer modernen hoed te dragen,

had haar ontdekt; de gentleman, vermomd door een monocle, had haar eveneens ontdekt, en ook de man, dien zij liefhad; deze was vermomd door een andere scheiding in zijn haar dan gewoonlijk. Allen herkenden elkaar en iedereen meende, dat hij de eenige was, die de anderen herkende. Alice, de rijke Amerikaansche, was de meesteres van de heldin, kende haar geheim en zou haar beschermen. Dit waren de omstandigheden, waaronder Henry zijn tweede aanzoek deed. Hij schoof zoo dicht mogelijk naar het lappenhotel en fluisterde:
„Pssst Alice: Alice! Ik hou van je. Wil je niet met me trouwen?”
„Stil!” siste de regisseur.
„Alice, hou jij ook niet van me? Wat doet het er toe of ik niet aan het tooneel ben? Als je net zoo….”
„Stil daar!”
Alice keek om. Het scheen Henry toe, dat zij aarzelde.
„Als je met me trouwt, mag je altijd blijven spelen. Ik hou zooveel van je Alice, Alice….”
Hij zag dat zijn kansen stegen. Veertien dagen geleden had zij hem gezegd, dat het zoo jammer was, dat hij niet speelde. Ze wist niet wat zij doen moest; ze hield van hem, maar het tooneel....
Ondertusschen naderde de ontknooping. De gentleman-schurk, gesteund door den vader, zou de overwinning behalen; de heldin zou, alle ontberingen ten spijt, met hem moeten trouwen. Haar geliefde was door een valsch telegram voorlopig uitgeschakeld. Nu er voor miss Weaver, de heldin, geen uitweg meer was, besloot de edelmoedige rijke Amerikaansche op te treden. Zij deed enkele stappen naar voren om haar adellijk kindermeisje in bescherming te nemen. Op dat oogenblik had Henry zooveel moed gekregen, dat hij zijn hand uitstak, om Alice's haar te streelen en voor den laatsten keer zijn aanzoek te herhalen. Hij voelde dat hij zou winnen. Vaag hoorde hij den regisseur mopperen, alsof iemand te laat opkwam en het spel stokte. Omdat Alice juist enkele stappen naar voren deed, stak Henry zijn arm verder uit, te ver echter en ietwat té vurig: hij verloor op een stapel latten, waarop hij stond, het evenwicht en schoot als een jachthond op het tooneel, recht op den schurkachtigen gentleman af, die zóó door het onverwachte optreden schrok, dat hij van het tooneel liep. Henry had in zijn val de lampen in een lichtbak achter het hotel geraakt, waardoor de lampen braken en het licht op het tooneel sterk verminderde. Het publiek — meerendeels winkeliers en kleine renteniers — hield hem in het half-donker waarschijnlijk voor den man, die de heldin liefhad en dit alles zoo enscèneerde, om de plannen van den gentleman op het laatste oogenblik te verijdelen. Misschien ook dacht het publiek iets anders, maar in ieder geval accepteerde het Henry's optreden als een knallend effect en applaudisseerde heftig. Toen miss Weaver zich, met groote geestkracht, had hersteld en verder wilde spelen, begon men te fluiten en riep om Henry. Het werd een eenigszins ongewoon en rumoerig einde, maar Jelliffe zei, dat het een succes was, een daverend succes.
Maar dat wist Henry niet. Hij was zoo snel mogelijk gevlucht naar zijn hotel en onmiddellijk naar bed gegaan. Zijn bed scheen hem de eenige veilige schuilplaats toe. Hij was er echter niet veilig voor Jelliffe, die hem na de voorstelling een sigaar en een glas wijn bracht.
„Kerel,” zei hij, op den rand van Henry's ledikant zittend, „er is goed nieuws. Miss Weaver heeft ontslag genomen. We hebben een telegram gestuurd naar de vrouw van collega Crane; zij kent de rol en speelt veel beter dan miss Weaver.”

„Crane?” schreeuwde Henry. „Dat is het einde. Mevrouw Crane was onze opdrachtgeefster. Als zij zelf hier komt, krijg ik natuurlijk morgen een telegram van den baas om naar Londen terug te komen. En Alice.... Enfin, na het ongeluk van vanavond, ben ik toch geruïneerd.”
„Geruïneerd! Je hebt ons een geweldig succes bezorgd.”
Henry keek ongeloovig.
„Ieder normaal mensch zou zeggen, dat ik me idioot heb aangesteld.”
„Onzin,” zei Jelliffe bestemd. „Het spel stokte, jij maakte een prachtig effect: het publiek heeft eenvoudig om je gebruld. Wat normale menschen denken, doet er nu niet toe. Vanavond was het goed, reusachtig. En al had je vanavond alles bedorven, je hebt in ieder geval gezorgd, dat miss Weaver een aanval van hysterische woede kreeg vanwege het uitfluiten en jóuw succes, en dadelijk ontslag nam. Daarvoor alleen zijn we allemaal je schuldenaars. Daarom een voorstel: Zeg je baantje op en kom bij ons. Flink salaris. Je kunt niet spelen, wil je zeggen. Nonsens! Vanavond bij die scène heb ik je gezicht bestudeerd. Geweldig komisch omdat je zoo beteuterd keek. Als je zóó speelt — dus daar hoef je je zelfs geen moeite voor te geven — ben je onbetaalbaar in enkele rollen. Je kunt mij gelooven. Bovendien breng je ons geluk, heb je deze weken steeds gedaan. Denk er over na en geef me morgen je antwoord.”
Henry behoefde niet na te denken. Misschien had Jelliffe gelijk, misschien zou hij rollen van postbode en agent krijgen, maar hij zou aan het tooneel zijn — en hij zag Alice als zijn verloofde, Alice als zijn bruid, Alice die voor hem lekkere schotels maakte, Alice die zijn sokken stopte.

„Wat het geheim van mijn succes is? Ik weet het heusch niet. Vraag het aan Jelliffe. Bij applaus denk ik altijd, dat het publiek mij voor den gek houdt. En wat me naar het tooneel bracht? De liefde. De bijnaam van zachtmoedige bloedhond? Dat is een lang verhaal....”
Aldus zou de tooneelspeler Henry Pifield Rice in een interview verklaren, als dat interview zou worden aangevraagd.